

Κυρίες και Κύριοι,

Σήμερα πραγματοποιείται μία εκδήλωση τιμής και μνήμης ενός συμπολίτη μας, με πολύ σημαντική συνεισφορά στην πόλη μας, ο οποίος δεν ζει πια.

Φέτος κλείνουν 100 χρόνια από τη γέννησή του και η σημερινή εκδήλωση σκοπό έχει να τον θυμηθούμε οι παλαιότεροι και να τον γνωρίσουν οι νεότεροι.

Ήταν ένας γνήσιος άνθρωπος, που τίμησε τον τόπο με τη δράση του και τη δημοσιογραφική του πένα, ο οποίος ξεχώριζε για το ήθος, το πνεύμα και το επίπεδό του.

Τον γνώρισα στη χούντα, στην οικοδομή, όπου δουλεύαμε και οι δύο. Ήταν πραγματικός αριστερός. Η κοσμοθεωρία του ήταν βαθύτατα ανθρωπιστική και έμενε στην ουσία των πραγμάτων. Στο «δια ταύτα» και στο «παρακάτω». Στο «τι θα κάνουμε από εδώ και πέρα».

Δεν προσδιοριζόταν από το επάγγελμα που ασκούσε ή τις πολιτικές του επιρροές. Δεν αναμασούσε το παρελθόν και δεν λίμναζε σε αδιέξοδες καταστάσεις. Δεν περιοριζόταν από κομματικές γραμμές.

Αγωνιζόταν για τα δικαιώματα των εργαζομένων και των πολιτών. Κοίταζε πάντα ψηλά, πέρα από τον ορίζοντα και πάνω από τα κομματικά, κοινωνικά και ηθικά συρματοπλέγματα της εποχής.

Μαχόταν για ιδανικά όπως, η ελευθερία και η δημοκρατία.

Τον απασχολούσε έντονα το ηθικό και πνευματικό γίνεσθαι, σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

Διέθετε ευρύτητα πνεύματος και προσπαθούσε πάντοτε να πείθει με επιχειρήματα. Ήταν ενωτικός και ειρηνικός. Δεν του άρεσαν οι αντιπαλότητες. Ήταν ένας ακέραιος και σεμνός άνθρωπος, καλλιεργημένος και συνειδητοποιημένος.

Αγαπούσε την τέχνη του λόγου, το γράψιμο και κυκλοφορούσε πάντα με ένα μολύβι.

Εξέδιδε την εφημερίδα «Ο Δημότης», με προσωπικές και οικονομικές θυσίες, συμβάλλοντας στην ανάδειξη της τοπικής ιστορίας και στην εξέλιξη της πόλης μας.

Μέσα από τον «Δημότη» αναδυόταν το όραμά του. Με καυστικό λόγο και πένα, ασκούσε κριτική, με αγάπη για τον τόπο του.

Θυμάμαι, όταν μας έβγαλε ο στρατός με τα τανκς από το Πολυτεχνείο, μου χάρισε ένα πολύ ωραίο ποίημα σε χειρόγραφο δικό του. Χαράχτηκε ανεξίτηλα μέσα μου.

Όλα όσα αισθανόμουν... όλα όσα θα ήθελα να πω... μαζεμένα σε μια αράδα λέξεις και νοήματα συμπυκνωμένα και φορτισμένα.

Βουτηγμένα στα τρίςβαθα της ιστορίας, που αναδύονταν σε ένα κομμάτι χαρτί, καταγράφοντας το πνεύμα μιας εποχής, που έγραψε τη δική της ιστορία.

Μιλούσε για τα νιάτα. Έτσι, λεγόταν το ποίημα:
«**Τα Νιάτα**». Τα μαχόμενα νιάτα, που κατάφεραν να νικήσουν
τη ζωή και το θάνατο. Ήταν κι ο ίδιος νέος. Με αγωνιστικό
πνεύμα. Γεμάτος ζωή.

Θα μου επιτρέψετε να απαγγείλω τους τελευταίους στίχους
του ποιήματος:

Κι' είδες τους νιους Κυναίγειρους
τ' άρματα να δαγκώνουν
κι' οι κοπελιές στους ώμους τους
τον ήλιο να σηκώνουν

Κι' αν σκοτωμένους γέμισε
η ματωμένη στράτα
ο γέρο πόρνος φασισμός
ηττήθηκε απ' τα νιάτα.

Λαμπάδα Ανάστασης κρατούν
τώρα στα δυο τους χέρια
κι ο άταφος ο φασισμός
προσμένει νεκροκέρια.

Σήμερα, συναντήθηκαν πολλοί φίλοι που πέρασαν από τη ζωή
του. Τελικά, ο Θεόδωρος Αγγελόπουλος μας ένωσε και πάλι,
σε αυτήν εδώ τη μικρή γιορτή προς τιμήν του.

Γιατί μόνον έτσι μπορούμε να χαρακτηρίσουμε αυτήν την ημέρα: γιορτή.

Και σε αυτό το σημείο, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τους συντελεστές για την εξαιρετική της διοργάνωση και εσάς που παρευρεθήκατε σήμερα εδώ.

Από το λίγο που γνώρισα τον αείμνηστο, δεν θα του άρεσαν τα μνημόσυνα.

Λένε, πως δεν πεθαίνεις πραγματικά, όταν οι άνθρωποι σε θυμούνται. Για εμάς, λοιπόν, ο Θεόδωρος Αγγελόπουλος παραμένει ζωντανός στη μνήμη μας.

Με τη ζωή και το έργο του ενέπνευσε και έβαλε το δικό του λιθαράκι σε αυτόν εδώ τον τόπο και ιδιαίτερα στην περιοχή του Αγίου Φανουρίου.

Τον ευχαριστούμε από καρδιάς.

*Για το λόγο αυτό, πρόκειται να εισηγηθούμε στο Δημοτικό Συμβούλιο, αυτή εδώ η αίθουσα να ονομαστεί σε **Καλλιτεχνικό Καφενείο «Θεόδωρος Γ. Αγγελόπουλος».***

Σας ευχαριστώ